

Kerstgroet

door Fr. Koshy

Deze kerst heb ik een verhaal over een terug-naar-huis-plaatsing zoals we er hier zoveel kennen: meer dan 13.000 kinderen zijn inmiddels door Navajeevan weer thuis geplaatst. Ik ben er zeker van dat iedereen die dit leest het interessant zal vinden.

Een aantal maanden geleden is Venkatesh Sreenappa, een 13 jarige jongen, terug gebracht naar zijn moeder. Vijf jaar geleden, Venkatesh was toen acht jaar, zagen zijn ouders zich door trieste armoede genoodzaakt hem als inwonend hulp in de huishouding te plaatsen bij een gezin in Bangalore. Zijn geboortedorp Kuppam was daar niet ver vandaan. Mishandeling op zijn werkplek, in dit gezin, maakte dat hij er wegliep. Venkatesh is in een trein gestapt en die bracht hem naar de grote stad Hyderabad. Daar leefde hij drie jaar op het centraal station; hij bedelde, maakte de wagons schoon voor een fooi en kreeg soms iets toegestopt door passagiers.

Twee jaar geleden is hij op een dag met een trein helemaal meegereden tot aan het station van Vijayawada. Daar werd hij begroet en verwelkomd door een van de medewerkers van Navajeevan. "Een totaal onverwachte ervaring," zei hij later. De medewerker nodigde hem uit in de shelter (het inloophuis) en Venkatesh voelde zich op de een of andere manier geneigd om hier gehoor aan te geven. De shelter was voor hem een nog indrukwekkender ervaring door de vrolijke en vriendelijke sfeer die daar heerste.

Nadat hij een gesprek had gehad met Jones-akka, besloot hij te blijven (akka = grote zus; een van de medewerkers in de shelter). Jones-akka begeleidde en adviseerde Venkatesh en slaagde erin hem emotionele steun te bieden. Zij zorgde ervoor dat hij in het re-orientation camp Prerana terecht kwam en daarna verbleef hij drie jaar in 'het straatkinderdorp' Chiguru, samen met andere kinderen in een van de gezinsvervangende huizen.

In de tussentijd werd hij telkens aan zijn thuis en zijn familie herinnerd en dat zorgde ervoor dat hij op een gegeven moment zelf ook weer naar huis, naar zijn ouders terug wilde. Zijn pleegmoeder bracht dit onder de aandacht van Jones-akka. Helaas was hij ondertussen heel veel details over zijn geboortedorp en omgeving vergeten. Hij wist alleen nog dat het vlakbij Kuppam was.

Jones-Akka regelde dat Mr. Shankar, een van de meest ervaren mensen in de terug-naar-huis-plaatsingsservice van Navajeevan, de jongen meenam naar Kuppam. In Kuppam herinnerde Venkatesh zich weer dat de naam van zijn dorp klonk als: kna...palle. Bij navraag kwam Mr. Shankar erachter dat er tien kilometer daarvandaan een dorpje was dat Kanamanapalle heette. Een van de mensen die Mr. Shankar sprak op hun zoektocht was een zekere Mr. Raju, een lokale televisie journalist, die aanbood om hen beiden op zijn motorfiets naar Kanamanapalle toe te brengen. Bij aankomst in het dorp zei Venkatesh dat zijn huis vlakbij de tempel en de school was.

Daar waren ze nu vlakbij en er stond een vrouw voor haar hut dicht bij de school. Zij realiseerde zich niet dat haar verloren zoon was teruggekeerd, zelfs niet toen Venkatesh nagenoeg voor haar stond, omdat ze alle hoop had opgegeven hem ooit nog levend terug te zien. Ze was er zeker van dat haar zoon dood was. De familie had ook een foto van hem ingelijst en in de hut gezet, zoals gebruikelijk is bij dierbare overledenen.

Het was Venkatesh die zijn moeder herkende en huilend op haar af rende, 'amma, amma!' ('moeder, moeder!') roepend. De vrouw was eerst verbluft, van streek, dat zomaar een kind haar 'moeder' noemde. Het duurde echter niet lang voor ze haar lang vermiste en doodgewaande zoon herkende in het kind dat op haar af kwam rennen. Al snel vonden moeder en zoon elkaar in een warme omhelzing en stroomden tranen over hun wangen. Het volgende moment viel Venkatesh' moeder voor de voeten van Mr. Shankar, die het kind had begeleid, terwijl ze huilend zei: 'U bent God in levende lijve, u heeft mijn dode zoon tot leven gebracht.'

De mooiste en ontroerendste gebeurtenissen in Navajeevan zijn deze: leven terugbrengen in het kind en de familie. Bijna elke dag gebeuren deze en andere dingen in Navajeevan.

Wanneer we kerstmis vieren, wat overal ter wereld als een familiefeest wordt beschouwd, komen de gedachten aan de kinderen die hun families en hun wortels kwijt zijn onvermijdelijk naar boven. Voor elk kind dat met zijn familie wordt herenigd zijn er twee die de weg terug naar huis niet meer kunnen vinden. Ik bid deze kerst en elke kerst, dat ieder van hen die zijn thuis is kwijtgeraakt zijn weg terug zal vinden en dat er goede mensen zijn die deze kinderen willen helpen veilig aan te komen.

Vrolijk kerstfeest aan u allen!

Mark Bos in India

door Ilona Seure

Op 19 november is Mark wederom naar India – Bangalore – vertrokken. Hij gaat daar zijn afstudeeronderzoek van de studie Humanistiek doen. Daarbij zal hij zich bezighouden met de invloed van de Indiase Bollywood films op jongeren. Hoe gaat de Indiase jeugd om met de normen en waarden in de Indiase Bollywood film? Nemen zij die over in hun dagelijkse bestaan? Komen nieuw verworven vrijheden in de plaats van beperkende tradities? Of liggen fictie en werkelijkheid ver uit elkaar? U kunt een kijkje nemen op zijn website: <http://bollymark.blogspot.com>. Hier legt Mark (in het Engels) zijn onderzoek uit en schrijft hij over de ontwikkelingen. Daarnaast heeft hij trouw zijn column geschreven.

India begrijpen

door Mark Bos

Het is nu de vierde keer dat ik rondloop in 'Incredible India' (dat is de slogan van het Indiase bureau van Toerisme). Ik ben in wereldstad Bangalore voor mijn scriptie over Bollywood films en voor een stage als studentcounselor op de universiteit. Uiteraard leer ik het land steeds beter kennen, maar het blijft iedere keer weer ontzettend wennen.

Zo weet ik me bijvoorbeeld nog steeds geen raad met al die bedelaars iedere dag. Vooral als je in een riksja staat te wachten voor het stoplicht. Hele jonge moeders met baby's, of zwaar gehandicapten tikken minuten lang op je arm en zeggen 'panch rupai please, abhahi, panch rupai...' (broer, alsjeblieft, vijf roepies) Als de riksjachauffeur ze niet heeft weggestuurd, dan zit je daar maar een beetje. Te hopen dat het snel groen wordt. Of dat ze zien dat je echt niets wilt geven. Maar dat is juist het lastige.

Wanneer geef je iets? Ik weet voor een feit dat niet elke bedelaar een echte is. Het schijnt dat sommigen zichzelf opzettelijk mutileren, zodat ze daarmee medelijden kunnen opwekken. Ook is het natuurlijk maar de vraag of je mensen helpt, door ze wat geld voor een maaltijdje te geven. Het liefst zou ik ze allemaal naar Navajeevan-achtige projecten sturen, maar, sommigen willen niet van de straat af. En ik spreek nou eenmaal niet de taal om ze naar zo'n project te verwijzen. Wat is wijsheid?

Ik kwam eens een toerist tegen die had besloten geen enkele bedelaar iets te geven, maar een project te zoeken en daar geld aan te geven. Dat vond ik wel een goeie oplossing. Maar als ik in zo'n riksja zit te wachten, en zo'n kind op moeders arm kijkt me aan, dan kan ik echt niet altijd laten. Ik hoop dan maar dat het geld goed gebruikt wordt.

Iedere keer kom ik er weer achter hoe divers het land is en hoe verschillend de inwoners zijn. Als buitenstaander heb je de neiging om India te willen beschrijven. Bijvoorbeeld met 'het is een ontwikkelingsland', 'de mensen zijn er gastvrij' of 'ze zijn trots op hun land'. Hoe meer mensen ik ontmoet, hoe minder zeker ik ben van deze uitspraken. De eindeloze rijkdom, de botheid van sommige mensen op straat, de haat van sommige Indiërs naar hun medelandgenoten, het is er allemaal.

Hoe kan het ook anders, in het land waar 20 procent van de wereldbevolking leeft. Het is een beetje zoals Bollywood superster Shah Rukh Khan zingt in de film Phir Bhi Dil Hai Hindustani. 'hum logon ko samajh sako to samjho dilbarjani, jitna bhi tum samjho ge utni hogi hairani'. Dit betekent zoveel als 'Als je ons wilt begrijpen, ga dan gerust je gang. Maar hoe meer je het probeert, hoe meer je verrast zal zijn.'

Waarschijnlijk is dat juist waarom het land me blijft boeien en ik er langzaam een beetje verslaafd aan raak. Het is niet allemaal te begrijpen, het blijft je bezighouden. De ervaring bij Navajeevan 8 jaar geleden heeft veel in mijn leven in gang gezet. Daarom ga ik ook snel weer op bezoek in dat stukje India in Vijayawada, waar het samen met Fr. Koshy allemaal begon.

Bestuursverandering

door Ilona Seure

Op zondag 18 november zijn we wederom met het bestuur bijeengekomen voor een 'bezinnende' vergadering. Ilona had namelijk aangegeven te willen stoppen met haar voorzitterschap van de Vrienden van Navajeevan. Ze wil vanaf nu graag wat minder bestuurszaken doen en wat meer tijd hebben voor andere dingen. Wel wil ze graag betrokken blijven. Het volgende is toen besloten: Heidi Timmerman neemt per direct het voorzittersstokje over van Ilona. Zij heeft nu een dubbele functie: ze is zowel voorzitter als secretaris. Eric Bontenbal blijft penningmeester, en naast Chrisje van Rens en Hanneke van de Vranden is nu ook Ilona Seure algemeen bestuurslid.

Tevens is besloten dat Eric en Heidi samen het dagelijks bestuur vormen van de Stichting. Omdat onze Stichting inmiddels prima draait en er weinig grootse beslissingen genomen hoeven te worden, kunnen de lopende zaken snel en efficiënt door het dagelijkse bestuur worden afgehandeld. Beslissingen die van wezenlijk invloed zijn op onze Stichting, zullen door het voltallige bestuur genomen worden. Wij denken dat het zo voor alle bestuursleden prettiger wordt om zich voor de Vrienden van Navajeevan in te zetten.

Dank voor uw bijdrage!

Een ieder die het afgelopen jaar heeft bijgedragen, zij het door middel van inzamelacties, trouwe donaties of wat-dan-ook, willen we vanaf deze plek graag hartelijk bedanken!

Het bestuur van Stichting Vrienden van Navajeevan wenst u fijne feestdagen en een gelukkig nieuwjaar!

Colofon:

Uitgave van **STICHTING VRIENDEN VAN NAVAJEEVAN**
Coxlaan 40
1695 HH Blokker
Telefoon: 0229 243173/06 51642693
E-mail: info@vrienden-van-navajeevan.nl
www.vrienden-van-navajeevan.nl

Postbank nr. 9155840
Kvk Utrecht: 30187278

Vormgeving en druk:
Eric Bontenbal en Heidi Timmerman